puhtaks; parremad ridid pannakse walmis; ja pühhapäwal on tubba ja lapsed ni puhtad ja illusad, et südda naerab ja on römus hommikust öhtust sadik. Ei möisa prouа, egga kummingaski wöi röömsam olla. Meie olleme pühhapäwal ni kännaste ehhitud kui keige uhkemad inimesed; siis olleme keik Jummala lapsed, ja meil ei olle muud tehha, kui Tedda kita ja tenida, mis meie ka römoga teme. Möldrile, kes hilja aego pühhapäwal ubbe mahha teggi, ja mo wasto ütles: Körne, kui pärrast lönad minnoga mo kartuhwlid mullutaksid, siis olleks mul hea meel, — ütlesin minna kowwaste: Mölder, ei se tahha tänna mulle passida; mul on üllemat asja tehha. Ta panni immeks, ja watis mo peäle, just nenda, kui sinna, Klaus, nüüd näitad; agga möistad sinna, mis mo sanna tähhendab?" — Nüüd wöttis Kristohw kätte ja ütles kindla usoga: „Kui Kristus se Jsand mind nenda üllendanud, ja ni kalliste lahti

ostnud, et ma iggawest önnistust Temmaga ja Temma läbbi saan, — Klaus, iggawest önnistust sa usud ommetegi? eks olle nenda? — kuida saaksime meie waesed ilma usota ello raskust kannatada. Jah, Klaus, kui mul usko ei olleks, ma lähhäksin tänna wette. Kui agga usk mo ainus abbi, mo ainus lotus on, siis ei tahha sedda mahha jätta kergest melest, waid tahhan omma Jsandat ja Önnisteggiat, kes mo lotuse pohhi on, armastada ja Temma järrel käia truiste; agga üksi inimene ei olle Temma järrelkäia egga ristiinimene, kes Temma käsud pölgab. Öeldud on: „Sinna pead pühhapäwa pühhitsema." Ei olle se sanna mitte üksnes käsk, waid ka armo and, jahhutamiseks selle sanna peäle, mis meie wanna inimesele antud: „Omma palle higgi sees pead sinna omma leiba söma." Igga pühhapääw on önnistuse ja taewa ossa, mis peab kergeks teggema rasket näddalat;

Eesti-ma rahwa Kalender 1859 , lk. 26